

ת"פ 35272/08/18 - מדינת ישראל נגד רואן צאלח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 35272-08-18 מדינת ישראל נ' צאלח(עציר)

בפני
כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל ע"י עו"ד הילה אקוע

המאשימה

נגד

רואן צאלח

הנאשמת

ע"י עו"ד עומייר מריד

גזר דין

רקע

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות איומים, פציעה והפרעה לעובד ציבור.

על פי האישום הראשון, המתלוננת התגוררה מאז חודש יולי 2018 בבית מחסה של עמותת "עלם במרכז ירושלים". בבית המחסה שהתה גם ת"ס, שהיתה אז בחודש רביעי להריונה (להלן: **המתלוננת**).

ביום 11.8.18 בשעה 14:30 התגלע ויכוח בין הנאשמת ובין דיירות אחרות במקום, בשל בקשת הנאשמת לכבות את מכשיר הטלוויזיה. במהלך הויכוח ביקשה המתלוננת מהנאשמת שתפסיק לצעוק והנאשמת אמרה לה שלא תתערב. בשל כך קיללה המתלוננת את הנאשמת.

הנאשמת כעסה על דברי המתלוננת, פנתה למטבח, לקחה סכין והתקרבה אל המתלוננת, תוך שדחפה דיירות בבית המחסה אשר ביקשו לחצוץ בין השתיים ולמנוע מהנאשמת לפגוע במתלוננת, ואמרה למתלוננת כי תרצח אותה ותגרום לכך שלא תלד את העובר שבבטנה.

המתלוננת התכסתה בשמיכה על מנת להתגונן בפני הנאשמת והגנה על בטנה באמצעות ידיה, והנאשמת ניסתה לדקור אותה מבעד לשמיכה מספר פעמים. משסברה המתלוננת כי הנאשמת הרפתה ממנה, היא הסיטה את השמיכה והנאשמת הניפה שוב את הסכין ודקרה את המתלוננת בזרועה השמאלית וגרמה לה לחתך באורך שני ס"מ.

בשל כך הורשעה הנאשמת בעבירות איומים ופציעה.

על פי עובדות האישום השני, ביום 12.8.18 בשעה 11:30 הועברה הנאשמת מבית משפט השלום אל מתקן המעצר במגרש הרוסים על ידי שתי סוהרות. אחת הסוהרות ביקשה לאחוז בידה של הנאשמת, על פי נהלי שירות בתי הסוהר, והנאשמת הניפה את ידה מעלה. הסוהרת אחזה בידה של הנאשמת וזו התנגדה וניסתה להשתחרר. לאחר שאחזה הסוהרת בידה של הנאשמת זו ירקה לעברה ופגעה במצחה.

בשל כך הורשעה הנאשמת בעבירה של הפרעה לעובד ציבור.

הודאת הנאשמת באה במסגרת הסדר טיעון, אשר כלל תיקונים בכתב האישום, ללא הסכמה בשאלת העונש.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה בקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 15 ל- 30 חודשי מאסר בפועל לאישום הראשון ומתחם שבין מאסר מותנה למאסר קצר לאישום השני וסך הכל בקשה לגזור על הנאשמת עונש של 18 חודשים (בפרוטוקול הדיון נכתב 8 חודשים, אך מדובר בטעות הקלדה). בטיעונה הפנתה המאשימה לחומרת מעשיה של הנאשמת, פגיעתם בערכים מוגנים ופוטנציאל הנזק שהיה טמון בהם. עוד התייחסה לאמור בתסקיר, ובכלל זה קבלת אחריות מצומצמת של הנאשמת למעשיה.

ב"כ הנאשמת ביקש להסתפק בימי מעצרה של הנאשמת. בטיעונו שם דגש על נסיבותיה האישיות של הנאשמת, כפי שפורטו בתסקיר, ובכללן העובדה שאין לחובתה הרשעות קודמות, מצבה הרפואי בעת הארוע והעובדה שלמעשה קדמה התגרות מצידה של המתלוננת. עוד ביקש להתייחס לרקע החברתי ממנו באה הנאשמת ולכך שלא נמצאה לה מסגרת שיקומית במסגרת הליכי המעצר. במסגרת טיעונו הציג את תמונתה של המתלוננת והחבלה שנגרמה לה בארוע.

הנאשמת אמרה את המילה האחרונה. לדבריה לפני שנקלטה בהוסטל ישנה ברחוב שלושה ימים. עוד אמרה, כי לפני הארוע קיבלה מהמתלוננת כדורי קלונקס ועברה גרידה, וסבלה מדיכאון בשל כך.

מתחם העונש - אישום ראשון

חומרת מעשיה של המתלוננת זועקת: בשל ויכוח על עניין של מה בכך, וקללה מיותרת של המתלוננת, לקחה הנאשמת סכין מטבח והתנפלה על המתלוננת וניסתה לדקור אותה מספר פעמים, תוך שהפגינה נחישות לפגוע בה, למרות נסיונות של שוהות אחרות בבית המחסה לחצוץ בין השתיים. רק בזכות תגובתה המהירה של המתלוננת, אשר הגנה על עצמה באמצעות שמיכה, נמנעה פגיעה קשה, והארוע הסתיים בחתך בידה של המתלוננת.

מדובר בהתנהגות אלימה וחסרת רסן, אשר היתה עלולה להסתיים בתוצאה קשה, אולי אף קטלנית. במיוחד דברים אמורים לאור העובדה שהמתלוננת היתה בהריון בעת המעשה, והנאשמת אף איימה עליה כי תרצח אותה ותפגע בעובר שבבטנה, והמחישה את איומיה בנסיונות דקירה עם הסכין. גם אם אניח שלמרות האיומים ברצח אשר ליוו את הנסיונות לדקור את המתלוננת לא התגבשה אצל הנאשמת כוונת קטילה, אין ספק כי התכוונה לפגוע במתלוננת פגיעה ממשית. במובן זה, חסד רב נעשה עם המתלוננת בהוראת החיקוק שיוחסה לה, וכן בבחירת הערכאה הדיונית.

חברה שומרת חוק אינה יכולה להשלים עם התנהגות בריונית, אלימה ופורעת חוק מעין זו, או לגלות כלפיה סובלנות או סלחנות. אין כל ערך ברטוריקה בגנות האלימות, אשר אינה מגובה בעונש מרתיע, המעביר ליחיד ולרבים את המסר בדבר הפסול והאסור שבמעשים.

ר' למשל לענין זה ע"פ 4173/07, מדינת ישראל נ' פלוני, שם נפסק:

"ולגופו של עניין. רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על

עמוד 2

מנת להעביר מסר, הן לעברין האינדיוידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאלים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה."

ר' גם ע"פ 8991/09, מכבי נ' מדינת ישראל:

"המקרה שלפנינו תחילתו בוויכוח שפרץ בין המתלונן למערער בשל עניין של מה בכך. במקום ליישר את ההדורים באופן מתון וענייני, בחר המערער להגיב לדברים שהטיח בו המתלונן באמצעות חבטה בפניו באמצעות קסדת האופנוע שלו. בעקבות כך נגרמה למתלונן חבלה חמורה, וכפי שציין בית משפט קמא האירוע עלול היה להסתיים בתוצאה קשה הרבה יותר, עד כדי קיפוח חיים. אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בגזר הדין לחומרת מעשיו של המערער."

בקביעת מתחם העונש ההולם את המעשים מושא האישום הראשון אביא בחשבון את הרקע למעשים (או נכון יותר - העדר הרקע), נחישותה של הנאשמת לפגוע במתלוננת באמצעות סכין והפוטנציאל הקטלני שבמעשים. מנגד אביא בחשבון את העובדה שבסופו של דבר, למרבה המזל נגרמה למתלוננת חבלה קלה בלבד. כן אביא בחשבון את רמת הענישה הנוהגת (למשל עפ"ג 59863-03-14, לוגסי נ' מדינת ישראל ועפ"ג 27739-03-14, בבל נ' מדינת ישראל ועפ"ג 60817-12-15, זריהן, כולם של בית המשפט המחוזי בירושלים).

לאור כל אלה, מתחם העונש ההולם את מעשיה של המתלוננת הוא מאסר, לתקופה שבין 15 חודש ועד שנתיים וחצי וכן פיצוי כספי לקרבן העבירה, כפי שעתרה המאשימה. לטעמי ניתן היה לקבוע מתחם עונש גבוה יותר, אך לא אחמיר עם הנאשמת מעבר לעמדתה של המאשימה.

מתחם העונש ההולם - אישום שני

הנאשמת הובלה על ידי שתי סוהרות, ולא אפשרה לאחת מהן לאחוז בידה, למרות שהדבר מתחייב מנהלי שב"ס. בהמשך ירקה לעבר הסוהרת ופגעה במצחה.

עיקר החומרה שבמעשים הוא מימד ההשפלה הכרוך בהם. לא בכדי משמש הביטוי "יריקה בפרצוף" לתאר תחושת עלבון וביזוי. סוהרים מבצעים מלאכה קשה, שוחקת וכפוית טובה, תוך חיכוך מתמיד עם אוכלוסיה עבריינית, אלימה וקשה. לא ניתן לקבל כי יבצעו את עבודתם כשהם חשופים ליריקות והשפלות, כפי שקרה במקרה מושא האישום השני.

משכך, מתחם העונש אותו הציעה המאשימה, בין מאסר מותנה למאסר קצר בעבודות שירות נראה מתון, אך לא אסטה ממנו.

נסיבות שאינן קשורות לעבירות

הנאשמת ילידת 1995. גרושה ללא ילדים. אין לחובתה הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי נסיבות חייה של הנאשמת היו קשות: בהיותה בת שבע הוצאה ממשפחתה וגדלה במסגרות חוץ ביתיות, ובהן פנימיות והוסטלים לנערות בסיכון עוד עלה, כי אמה של הנאשמת נפטרה לפני מספר שנים

וכי היא אינה בקשר עם אביה, ונפגעה מספר פעמים על ידי בני משפחה אחרים, אשר ראו כי התנהגותה פוגעת בכבודם. הנאשמת מסרה לשירות המבחן כי היא אובחנה כסובלת מבעיות נפשיות ומטופלת על ידי שירותי בריאות הנפש.

בכל הנוגע לארוע, הנאשמת קבלה למעשיה אחריות חלקית, אם בכלל, ועלה כי היא רואה עצמה קרבן של התנהגויות של אחרים, מבלי שמפנימה את משמעות מעשיה. תמונה דומה עלתה אף מדברי הנאשמת לפני, כאשר ייחסה אחריות לארוע מושא האישום הראשון למתלוננת, וטענה כי נתנה לה תרופה פסיכיאטרית במסווה של משכך כאבים, והתייחסה לנסיבות חייה הקשות, אך לא אמרה ולו מילת חרטה אחת, ולו רק כמס שפתיים).

שירות המבחן העריך כי ברקע הארוע דפוסי התנהגות אימפולסיביים של הנאשמת וקשיי התמודדות עם מצבי דחק. לאור אלה סבר השירות, כי קיימת רמת סיכון בינונית כי הנאשמת תשוב ותבצע עבירות אלימות.

בשל קבלת האחריות המצומצמת למעשים, וחוסר מודעות לקשיים שבהתנהלותה, השירות העריך כי הנאשמת אינה מתאימה להשתלב בהליך שיקומי, ועל כן נמנע מהמלצה.

דין והכרעה

לזכות הנאשמת זקפתי את הודאתה, העדר הרשעות קודמות ובעיקר את נסיבות חייה הקשות מאוד, כפי שפורטו בשירות המבחן.

לחובת הנאשמת זקפתי את קבלת האחריות המצומצמת למעשיה והחשש כי תשוב ותבצע מעשים דומים.

בסופו של יום אגזור על הנאשמת עונש בצידו הנמוך של המתחם, כפי שעתרה המאשימה, וזאת בתקווה שתשכיל לעלות על דרך חדשה לאחר שחרורה מהמאסר. לאור חומרת העבירה שקלתי לגזור על הנאשמת עונש חמור יותר מאשר בקשה המאשימה, אך בנסיבות המקרה, ולאחר לבטים, לא ראיתי לעשות כן.

לפיכך גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. שמונה עשר חודשי מאסר בפועל. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרה של הנאשמת, והצדדים יגישו הודעה מתואמת בענין זה.
- ג. שבעה חודשי מאסר, אותו לא תרצה אלא אם תעבור עבירת אלימות שהיא פשע תוך שלוש שנים מיום שחרורה מהמאסר.
- ד. שלושה חודשי מאסר, אותו לא תרצה אלא אם תעבור עבירת אלימות שהיא עוון או החזקת סכין תוך שלוש שנים מיום שחרורה מהמאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז שבט תשע"ט, 23 ינואר 2019, במעמד הצדדים.

